

vậy, dĩ nhiên nó là thành phố lớn ở châu Á, nhưng nó vẫn nhạt nhẽo, vô duyên làm sao ấy. Nó là thành phố tàu như Hồng Kông — với tỉ lệ 80 phần trăm người Tàu chần chừ — Ấy thế nó lại thiếu hẳn chất tàu nên thơ của thành phố tàu Hồng Kông.

Trên nhiều phạm vi, nó gần giống Chợ Lớn. Vì vậy, đã lâu Văn Bình mới trở lại đảo, nhiều đời thay trong nếp sống đã xảy ra, nhiều tòa nhà mới được mọc lên mà chàng vẫn có cảm tưởng của kẻ xa nhà được hồi hương. Nếu không theo dõi các bảng tên phố toàn bằng tiếng Anh lạ hoắc, và nếu không có loại xe đạp thùng — tức là xe đạp đeo thêm cái thùng tồng teng một bên để chở khách — thì chàng đã lầm tưởng đang đếm gót trên vỉa hè Chợ Lớn (3).

Sau khi người xâm giả gục chết, Văn Bình tuổi vượt biên từ Johore Bahru qua đảo. Chặng đường từ trạm địa đầu tới trung tâm thành phố chỉ dài trên 20 cây số, đường sá lại tốt kinh khủng song Văn Bình thấy nó dài giằng giặc, còn dài giằng giặc hơn cả cuộc hành trình vất vả bằng xe đò cá

3— xe đạp thùng được gọi là trishaw có 2 chỗ ngồi. Xe xích cổ rickshaw bị bãi bỏ từ năm 1947, và hiện nay xe đạp thùng cũng biến dần.

hộp dọc theo bán đảo Mã Lai.

Đến nơi. Chàng vứt cái va-li dẹt đựng lơ thơ vài bộ quần áo nhẹ rồi thót xuống đường. Khách sạn của chàng tọa lạc trên đại lộ Vườn cây (1) đại lộ có rất nhiều hàng quán bán ngay trên vỉa hè nên chàng phải can đảm lắm mới không dừng lại. Như thường lệ, chàng phải tiêu phí một đồng đô-la cho xe tắc-xi, thay đổi nhiều lần trước khi chuyển sang xe đạp thùng ở đầu mút đường Nam kiều, đề phòng bị theo. Bà xâm giả bị chết, chết vì độc được trong rượu, hay chết vì một nguyên nhân nào khác, chàng chưa biết. Nhưng chàng biết chắc dịch đang rình rập, dịch sẽ không ngần ngại thủ tiêu những người vô tội nhằm ngăn chàng tiến hành điệp vụ Disa..

Văn Bình bước qua một cửa hàng âm nhạc. Nhạc thời trang của giới trẻ nổi tiếng ồn ào, song đó là thứ ồn ào dễ nghe, chứ thứ ồn ào của nhạc tàu, pha lẫn âm thanh ồn ào của những người qua đường trò chuyện, của những phở ky bụng phệ mặc áo thun lá cháo lòng nhàu nát kêu thét đầu bếp làm mì và chè phục lệnh, thứ ồn ào này đã làm chàng như đầu như búa bở. Chàng càng như đầu thêm vì bên cạnh tiệm bán máy thu thanh

1 tạm dịch tên đường Orchard

là tiệm mì. Đến cuối đường sắp rẽ vào hẻm chàng lại dựng đầu một tiệm bán máy thu thanh khác và một tiệm mì khác.

Cửa hàng kỷ vật của Cheng Ho tọa lạc gần ngã ba một con đường bậc trung, không lớn bằng những con đường sang trọng cách đó hơn cây số, song cũng không lúi sùi. Theo chỉ thị, chàng phải xuyên qua hai cái hẻm chật chội và ngoằn ngoèo để ra ngã ba. Bên trong hẻm ống, những tiếng động chọi tai đã giảm bớt, nhưng chàng lại phải nghe tiếng bài mà-chược xoa lách cách. Một vài bàn mà-chược đã đủ điếc tai, phương chi từ đầu đến cuối hẻm, ngôi nhà nào cũng sáng đèn và ngôi nhà nào cũng mở sát phạt.

Giữa hẻm, đường đi bị thu hẹp như cổ chai, vừa xoắn cho chiếc xe đạp thủng qua lọt, dân chúng ở hai bên lại chơi chũa bằng cách gác một giầy sào ngang đường để phơi... quần áo. Không có lối tránh, chàng đành phải chui qua. Quần áo mới giặt, vắt không kỹ, nước rớt lổng bống xuống đầu chàng.

Đêm đã khuya mà bọn nhóc trong hẻm vẫn còn thức. Con trai, con gái đuổi nhau như giặc, nhiều lần suýt đâm phải chàng. Một ông thầy nhỏ răng đạo, đồ nghề được trưng diện tén hén trên vỉa hè lồi lõm, sát rãnh nước đen ngòm, hàng trăm

cái răng xếp thành bình cánh cung, xen kẽ những cây kềm ri sét hoen máu khô, những ve thuốc đặc sệt như hắc ín, đang rao hàng ồm ồm bằng tiếng Phúc kiến phía sau xe thịt bò khô, tiếng kéo xắt thịt kêu sành sạch không ngớt. Ông nha sĩ «vườn» thấy Văn Bình như người nghèo bắt được của chõm dầy, nắm tay chàng, liu la liu lườm mời chàng ngồi xuống chiếu, dự khán tài nhỏ răng không đau.

Chàng gõ ra, hấn càng đeo cứng lấy chàng. Ế khách, hấn cam đoan nhỏ răng cho chàng không lấy tiền. Vứt vả lăm, chàng mới thoát khỏi sự niu kéo dai như đĩa dơi của hấn. Chàng thoáng thấy mấy ả mùi phục sức lỏa lồ từ một quầy hàng bán nước sâm đổ ra ùn ùn. Cách quãng xa, mùi phấn sắp rỏ tiền vẫn tạt hứng hực vào mũi chàng. Chàng sắp sửa bị đám «chị em ta» làm thối. Chàng bèn ba chân bốn cẳng lúi vào mái hiên tối, chờ một lát, từ phía trở lại an toàn, mới dám lộ mặt.

Tấm bảng hiệu bằng đèn ống xanh đỏ rực rỡ đập vào mắt Văn Bình với chữ «Cheng Ho» to tướng. Trong hẻm đông đảo chừng nào, ngoài đường lớn lại thưa vắng chừng nấy. Hai hàng phố đã đóng cửa im ỉm. Phần vì ánh điện không đủ sức chinh phục màn tối, phần khác vì chung quanh có nhiều cây cổ thụ to chệnh ệch nên Văn Bình không thể

cả quyết có nhân viên của địch lần quất gần cửa tiệm bán kỹ vật do Cheng Ho làm chủ hay không.

Đó là một căn phố thương mại, bề ngang trên dưới 4 mét, bên trên có 2 tầng lầu. Giấy phố này gồm toàn hiệu buôn. Và toàn là hiệu buôn bách hóa nhập cảng. Ngoại trừ tiệm của Cheng Ho.

Tiệm do người Tàu làm chủ có khác, vấn đề trang trí bị lãng quên hoàn toàn, các tấm biển tên hiệu và biển quảng cáo treo loạn sà ngẫu. Cửa hàng kỹ vật của Cheng Ho nom sạch mắt hơn với nước sơn còn mới, cây đèn nê-ông trước cửa cũng còn mới, chứ không ám bụi vàng bần thiu như các tiệm bên.

Cần tắc vô áy náy, Văn Bình vượt qua nhà Cheng Ho, dáng điệu thân nhiên như khách bộ hành. Ngang thân cây tranh tối tranh sáng ở góc đường, chàng đảo mắt về phía sau. Chàng nghe tiếng chân bước nhẹ, rồi một thằng bé độ 12 tuổi hiện ra, gọi chàng:

— Ông ơi!

Nó gọi bằng tiếng Quảng đông. Chàng giả bộ không nghe, thằng bé kêu tiếp:

— Ông ơi, ông vào đây với cháu, cháu đang chờ ông.

Sau lưng thằng bé là hàng hiên đen xi. Anh

đèn đường quá yếu ớt, không chiếu vào đến đó. Văn Bình hơi khựng. Có thể nhân viên địch núp sẵn trong bóng đêm dày đặc, đợi chàng trình diện để hạ độc thủ. Nhưng cũng có thể thằng bé làm việc cho Cheng. Chắc có chuyện bất thường xảy ra nên Cheng không muốn chàng vào nhà bằng cửa trước.

Văn Bình bước rảo lại gần thằng bé. Nó mặc cái áo ngắn tay rần rì và cái quần ống hẹp, lộ đôi cẳng chân gầy. Mặt nó cũng gầy choắt. Biểu hiệu cho sự lạnh lợi khác thường của nó là cặp mắt. Cặp mắt sáng như được luyện thôi miên.

Bóng tối đã che kín Văn Bình. Tay chân chàng hoàn toàn chùng dãn, chàng đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với mọi bất trắc. Thằng bé đứng cách chàng một xải tay, nó hạ thấp giọng như sợ nói lớn bị ghi âm:

— Cháu là người nhà của ông Cheng.

Văn Bình hỏi nó:

— Tại sao cháu lại đợi ngoài đường?

— Cháu không biết. Ông Cheng bị đau.

— Bị đau? Đau gì?

— Cháu không biết. Ông Cheng dặn cháu chực sẵn gần ngã ba, thấy ông nào mặc quần sọt trắng có sọc, về trắng dài gần đầu gối, sơ mi trắng

không cõ, bỏ ngoài quần, thì mời vào.

— Hừ... người khác cũng mặc giống tôi thì sao ?

— Ông khỏi lo. Còn giờ giấc nữa chứ. Ông đến ngã ba đúng ngắc giờ hẹn, không sai một phút. Ông Cheng thường thuê cháu rước khách quen như thế này từ lâu, Cháu chưa hề dón lầm ai.

— Giải lăm. Ông Cheng đang nằm trong nhà ?

— Vâng. Cửa trước bất tiện. Vì có người rình.

Mời ông đi cửa sau.

— Người rình ở đâu ?

— Hai người ngồi dưới gốc cây me trước tiệm bán đồ chụp hình, đối diện nhà ông Cheng. Ông bầy nhìn theo ngón tay cháu, Ông đã thấy chưa ?

Thì ra dưới gốc cây cành lá rậm rạp có hai bóng đen thật ! Cả hai đều bị thân cây che lấp nên chàng không thể nhìn thấy. Máu nóng chạy rần rần trong thân thể chàng. Họ làm việc cho ai, chàng chưa giáp mặt họ, và họ cũng chưa cung khai song chàng đã biết. Đã thế, chàng sẽ chơi họ một võ.

Chàng đáp lời thằng bé :

— Thấy rồi.

Thằng bé nói tiếp :

— Họ đứng rình ở đó trước khi ông tới. Họ không để ý đến cháu vì họ tưởng cháu chơi trò

cút bắt với lũ bạn ở đầu hẻm, nhưng bây giờ họ đã thấy cháu đợi ông. Ông cứ đi theo cháu. Trong hẻm có lối rẽ ra vào khác nhau, họ không theo kịp đâu. Nào, mời ông...

Thằng bé có dáng di thoăn thoắt như người am tường phép khinh công, nó dẫn chàng đến một ngõ hẻm kẻ cụt. Hẻm này vừa tối, vừa vắng. Khác với những con hẻm chàng qua hồi nãy, quang cảnh ở đây ồm ào, hỗn độn như ong vỡ tổ.

Chàng nhìn sau lưng, hai bóng đen bật dậy, bước theo. Chàng đứng lại. Thằng bé giục chàng :

— Mau lên ông. Họ sắp đến rồi.

Thằng bé không biết chàng cố tình rên rang chờ hai bóng đen. Nó trở mắt sừng sốt khi thấy chàng men tường hẻm, đi ngược lại. Hai bóng đen vừa trở tới, Văn Bình lộ đầu ra khỏi lùm tối, cất tiếng :

— Lại đây hỏi chuyện.

Hai gã đàn ông Tàu mặc đồ tây sẫm chưa kịp trả lời Văn Bình đã choang atemi bằng cả tay lẫn chân. Cả hai ngã chổng kên. Một tên lồm cồm bò dậy, chàng túm cổ áo, dẫn giọng :

— Lần sau không được lộn xộn, nghe không.

Chàng thả hẳn ra, hẳn loạng choạng thì chàng bồi thêm cái tát trái. Hẳn động đầu vào tường hẻm.

Bạn hẳn hốt hoảng vất vả lên cò chạy như bay ra đường lớn.

Thằng bé nắm tay Văn Bình :

— Ông gây sự với nhân viên an ninh ông Cheng Ho sẽ không trả tiền cho cháu nữa đâu.

Văn Bình xoa đầu nó, giọng an ủi :

— Máy đừng ngại, tao sẽ trả tiền thay ông Cheng. Ông Cheng thuê máy bao nhiêu ?

— Mỗi việc một giá khác nhau.

— Hiểu rồi. Lần này bao nhiêu ?

— 30 đơn (1).

— Đày, ông mãnh cầm lấy.

— Lạy ông, tại sao ông rửa cháu là ông mãnh ?

Ông mắng cháu, cháu đâu dám nhận tiền.

— Thì thôi. Tao rút lại lời nói. 50 đơn, chịu chưa ?

— Có 30 mà ông cho những 50, dĩ nhiên là cháu chịu gấp. Ông có cần hỏi cháu gì nữa không ?

Thằng bé tỏ ra quá tinh ranh. Hẳn đã biết lý do ông khách lạ cho thêm 20 đơn. Văn Bình cười xòa :

— Tại sao mày biết hai người bị tao đánh ngã là nhân viên an ninh ?

(1) đây là đô-la Tân gia Ba. Tương đương với đô-la Mã lai đô la Brunel, khoảng 0.33 đô-la Mỹ.

Thằng bé đáp :

— Trước khi bị xây xâm, ông Cheng ra phòng ngoài quan sát qua khe cửa, và sau đó dặn cháu. Không hiểu sao gặp ông cháu quên khuấy. Lẽ ra cháu phải báo với ông họ là nhân viên an ninh vô hại. Họ bị ông tầm quất thấy ông bà ông vải, cháu mới sợ nước. Ông thương cháu, đừng mách ông Cheng nữa.

Văn Bình pha trò :

— Nhưng tao sẽ mách bà Cheng.

Thằng bé cười rộ :

— Tưởng ai, chứ mách bà Cheng thì cháu không ngán.

— Bà Cheng hiền khô hả ?

— Đâu có hiền. Chỉ vì đạo này bà ấy không ở nhà,

— Đi vắng ?

— Vâng, nằm bệnh viện.

— Đau lâu chưa ?

— Lâu. Từ nửa năm nay, bà ấy ở luôn tại nhà thương. Bà Cheng mắc bệnh điên, ông biết không ?

Chàng giật mình, toan đáp không. Song chàng đã tự kiềm được kịp thời, Chàng gật đầu :

— Biết.

Thằng bé chép miệng :

— Cháu rất rất thương bà Cheng. Người đẹp như tiên, tính tình lại tốt mà ông Trời bắt đau mới lạ. Nè ông, có lần ông Cheng cho cháu uống một hộp tapai, cháu từ chối thì ông ấy làm mặt giận, nói «thằng ngu, mày còn nhỏ, cứ nhậu say cho sướng, khi nào già như tao sẽ bớt khổ... uống đi mày, đừng sợ gì cả, trên đời mày chỉ nên sợ Trời, nhưng theo điều tao hiểu thì làm đếch gì có Trời mà mày sợ ...» nè ông ông có đồng ý với ông Cheng là không có trời không ?

Văn Bình chỉ ừ hừ, không đáp rõ thành tiếng. Chàng không theo đạo nào mặc dầu chàng là người hữu thần, chàng tin có trời. Nhưng nhiều khi chàng lại mâu thuẫn với chính mình. Nhiều khi chàng có ý nghĩ không có Trời.

Thằng bé ra hiệu cho Văn Bình len lỏi vào cái ngõ ống, bề ngang chưa đầy một mét. Ngõ ống này dẫn đến cửa sau căn nhà của Cheng Ho. Thằng bé bước nhanh và gọn, tuy trời tối như hũ nút, Sân sau khá rộng, được lợp ngói dằng hoàng. Ánh đèn từ nhà trên lọt qua khe cửa giúp Văn Bình nhận định được vị trí đồ vật. Chêm chẹn giữa sân là cái bàn ping-pong, bên trên còn nguyên hai cây vợt đặt chặn lên mấy trái banh tròn trắng xóa. Thằng bé

mở cửa, mời chàng trèo cầu thang gỗ bên tay phải.

Văn Bình vỗ vai thằng bé song nó đã hiểu được ý chàng và đáp :

— Mời ông lên lầu một mình. Trong nhà không có ai, bà quản gia đã về từ 9 giờ tối. Đèn cháu vặn đèn sáng cho ông thấy đường. Cháu sẽ ra bằng lối khác. Nếu ông cần gặp cháu, xin ông hỏi ông Cheng.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn vàng treo lủng lẳng trên trần nhà mới quét vôi trắng toát, Văn Bình chợt dạ khi nhìn rõ khuôn mặt của thằng bé. Khôi ngô, thông minh và có thiên bẩm như nó mà không được huấn luyện đúng mức thật unction. Được đưa vào khuôn phép của Sở Mật Vụ, chắc hẳn nó sẽ trở thành điệp viên hành động có hạng.

Nó toan mở cửa ra sân, Văn Bình giữ nó lại :

— Hiện cháu làm nghề gì ?

Nó lắc đầu :

— Chẳng làm nghề gì cả. Tiện cái gì cháu làm cái đó. Cháu chỉ huy bọn trẻ giữ xe trong khu vực này.

— Kiểm ăn khá chứ ?

— Khá. Nhưng cũng không đi đến đâu. Ông hỏi ông Cheng thì rõ. Ông Cheng đã hiểu gia cảnh của cháu. Cha cháu quen biết ông Cheng ngày xưa, và cũng mở một cửa hàng đồng khách, và phát tài lắm. Cha cháu bỏ mẹ cháu, đi ở với bà

thông sang phòng bên. Cánh cửa này được đóng kín. Chàng gõ bốn tiếng ngắn liền tiếp.

Bên trong có tiếng đàn ông yếu ớt vang ra :

— Ai ?

Văn Bình đáp :

— Tôi cần gặp ông Cheng.

Văn Bình nói trong phòng :

— Ông đến mua tranh ?

— Vâng.

— Ông định mua bức nào ?

— Bức « Sơn thị tình lam ».

— Của ai ?

— Vương kiến Tác.

— Hết rồi. Trong số họa bát cảnh Tiêu Tương do Vương kiến Tác vẽ tôi chỉ còn lại bức « Ngưu thôn tịch chiếu » Ông chịu mua không ?

Văn Bình thở phào một tiếng thật dài. Trừ phi chàng điên, chàng mới đang đem bỏ rơi giai nhân bỏ ngựa, đẩy mình trên phi cơ, xe đồ, xe đạp thung, nơi đồng đất xứ người, để mua một bức tranh vô vinh của một họa sĩ vô vinh...

Tiếng nói trong phòng trở nên lớn hơn :

— Chào anh, tôi là Cheng Ho. Anh vặn quả nãm mà vào, tôi đã ấn nút điện mở cửa.

Phía sau cánh cửa sờ lim kiên cố là căn phòng

hình vuông được gắn máy điều hòa khí hậu, trang trí sơ sài nhưng đầy đủ, với cái tủ đựng quần áo, cái bàn giấy nhỏ và cái giường thấp không buồng mùng. Ánh đèn nê-ông màu xanh chiếu xuống, làm tăng vẻ nhợt nhạt của người đàn ông nằm ngang trên giường, mặt ngoảnh về phía cửa, hai tay duỗi thẳng, một chân buông thõng chấm đất.

Người đàn ông trong phòng là Cheng Ho.

Sơ sánh với người em cọc chèo Agong, Cheng Ho không ngò hơn, vì mắt không lé, răng không vàng khè, và thân hình không gầy đét như con cá mắm. Đặc điểm của hắn là sự tương phản giữa gương mặt nhỏ và đôi vai rộng như mược của người khác. Theo tướng thuật, các bộ phận trong con người phải ăn nhịp với nhau, phàm mặt nhỏ mà vai rộng hoặc lưng dài là sống không được thọ.

Tóc Cheng Ho đã bạc, hắn đến ngày tận số là đúng. Chỉ tiếc là Cheng bị thiệt mạng một cách lãng nhách. Trước khi bắt tay vào điệp vụ Disa, hắn đã được cấp trên dặn dò chu đáo. Cũng như Văn Bình, hắn được cấp một số hóa chất giải độc đặc biệt. Văn Bình nổi tiếng liều mạng, điệp vụ nguy hiểm bậc nhất chàng đều coi thường, tuy nhiên lần này chàng đã áp dụng mọi biện pháp phòng ngừa. Trước khi đến nhà Agong, chàng đã